

N° 1
1924 XI m.

Žem. Vysk. Dvas. Sem. auk. laikraštis

Sarys.

1.	Dawid. Etili	1
2.	Jurginas. Mūny gyvūnais smastelinimas.	2
3.	A. De Jaurius. Klauwinou ir cūchokas.	5
4.	N. N. Š. Atologų chierys.	8
5.	N. G. Š. Jucūtilis atimimimū.	15
6.	K. A. m. Apie Kortas.	17
7.	Mūny gyvūnais.	20
8.	Reclukeris cūchokai	31

*

*

*

Arba man, paukštele,
 Tavo sparņus duoksi
 Arba pas grēteļē
 Nakcīa negiedoksi!

Mēs daugiāu lūdnuma
 Siela tvert negali,
 Girdint tavo daimā
 Apri laimes sēlī!

Ķi toniā vītelī
 Jiam pasaulē bēti,
 Kur ilgeņs dīngtē
 Ir meilē ziedētis,
 Tāi tenai pakliuņē
 Nors vīnuzīs bīcīāu
 Su nīku tos laimis
 Savo nemaiņcīāu !...

Berzēlis.

v Mūsu gyvavimo suštetinimas.

Amogus ir priginties mįgsta visa, tai kas gražu, kas dailu; jis visa savo šgintimi lina ta s grožį. Jų taip yra, nurodo kasdienin žmonių gyvenimas. Jis kuria stengiasi kiek galidamas pasipuosti, stengiasi papuošti savo gyvenimą neina apsidindamas jį gilyna ir žvairiai žaliuynais, kurianas mįgda gražias saulitas dienas tubiau, nezu tamais ir trau pas rudens dienas ir t.t. Tad ir to aišu, jų arimligi patraukti s savo žmones, norintį jį sigyti sau žmonise simpatijis, privalo atsi žymėti savo istitiniu elgimosi silnumu, savo dorasie gražumu, vienu žodiu, turi save estetinai iscauti, kad najausti kas gražu o kas ne, ir salig to traukyti savo gyvenimą.

Deja, to grožio nujautimo mums darinais trūsta, kas ypač pasireiskia vėlesniam gyvenime ir trūdo kunigo pastoracijos darba ypač inteligentijos tarpe. Tiesa, sia kalbi gal netik mis patys, kuri mūsų namu nis išauklejimas, jo sloka. Tad nori dabar, tos estetinis nuojautos šgavimui, reikia varloti atatinamas priemones, ka

vis suola maldamos mūsų sielas stygas, susibėrinai-
ti mūsų dvasių ir suvestinti mūsų elgesį ...

Varia iš priemonių, išauklejimui saugy grožio-
nujautimo, tai dailioji literatūra. Gyvenola-
mi paprastu kasdieniniu gyvenimu mes rupa-
juntame, kaip mūsų siela surambėja ir darosi vis ne-
prieinamesni grožio nujautimui. Tad reikia mūsų
nors retkarčiams atgausti jį gražia poezija, kilnia be-
letristika, kad nors retkarčiais pakylus nuo žemės dū-
kų ir pakvejojant grynu oru. Tad mes prisatome
mylėti poeziją, nes tai grožis, nes joje nupiešiami
gražiausi gamtos vaizdai, tyličiusi ir švelniūsi
si, negirdimi paprastu ausimi, žmogaus šir-
dies per gyvenimą; vienu žodžiu, poezija tai
dvasiškas Amžinojo grožio spindulys, tai gražiausias
žmogaus sielos vaisius.

Negana to, estetinio jausmo išauklejimui
reikia taip pat taisyti žmones, reikia moky-
ti išgirsti ir atjausti jų sielas jausmas, reikia
mokyti taip taktiškai ir švelniai pasiegti su kin-
vonia žmogum, kad neatšargiai nepaliktų jo
ne-sukerantio sielos stygos, kad jo estetinio jausmo
neužgautų. Tas žmonių taisyjimas susvetimis
su jais mūsų santykius ir suvestina

mūsus viis elgesi.

Beto, reisia myliti sia kas graicu, kaip tai
graiqjā gamta, muzika, graicus pavaislus
ir tt. Reisia mokiti pastebėti to groiā, kas
mus apsidūria, nes mūsus pastebitas, jiai at-
tiknamai galis veiktis mūsus siels ir sirdi.

Pagalina reisia kintyti sava, savo isivisius
elgesi, kad nebūta jame to pasioikiskumo, sode-
tikumo, seror kalba, kad isvongus vulgarizmus,
menyos vertes anekdotus ir dvi pramiskumus, vieni
sodria, kad viame mūsus elgesi nebūta niko toxio-
kas galibis uzgauti estetizmui isivoketa imogis ir
pareminti dvasiskis varda. Mes priviolome si-
ve taip estetiniai isivokleti, kad lygiai tikram
mokelumė elgtis didiky rūmose, kaip ir sodria
gritelije.

Estetizmas ir malonus kungis elgesi daro la-
bai didelis isoras isimona. Zinau kungis, kas
savo meiliu ir mandagiu elgesiu staciais saria
vijo visā parapijā ir sija isivoktina meilis va-
lik teimicijū, bet ir prisimimus. Tad ir mes
priviolome lygiai-graiciai elgtis su visais ne-
vūrint jū tustingumo ar neturto, tekijimo ar
bedavylis (ypac santykiose su prisiminkamais

reikia maloniui elgtis irrodyti maršali formatus
 mo o dargėiu meilė, nes tur būdu tik mes sa-
 so idejas laimėjime), nesūvirint tautos suū tu-
 mo ir tt. . Atsimūnėina jausimus rolg žmogaus
 gyvūnė! Pats stengėimės savo esėtinga elge-
 sia, parvėiti per žmonių jausimus s' jėgų šūdiu,
 per grasių forma s' diegti juose turini. Bet pirm-
 to, mes patyjo pūvalome pūmylėti vieni grois,
 mes patyjo via savo esybe pūvalome būti esėtin-
 gais to grois reiskėjais?...

Jurginas.

Klausimas ir atsakas.

Meētis parėy sedjo sūmūnėinas dervisai
 (minuolis) Abul daku ir moni, rėnis transtanėis,
 jaunėiūnėis šūdiu. Stauga priūartinu kelias
 iūdykėis raikė ir imi juokis ir senu dervio. Abul
 daku kantrėis tyloje. Bet iūdykėiai dar labiau
 nedantravo, nūis ir vėnas jė vardu Onaras ibro
 Gaddan sūdiu: „ Jė ai tois sūmūnėinas, bar-
 duolasai tere, atsakyr man s' dūis tris klausėma
 kodėl monėini, kod yra dūivas? Nei ai, nei tu,
 nei kas nors kitas ne same jo matė. Kė ai ne
 matau; tē nei reikėlo nei tēkti. Antėa, ro-

del geradējas, kaltini zmogus delai jo blogas
darby? Jei Derasis jis sutvėre, tai jis yra pravis
tas veikė, kaip ir jo sutvėrijas ir nekas neturi
teisei jis delto kaltinti. Pagalvis, kas skelbi apie
pagarą kančias? Ar mes neskaityme korano vi-
nuoliktame straipsny (surate), kad istomas yra
ugnimi turi ugnes kina? Bet kaip ugnis ga-
li kankinti ugnes? - Ušbaigiš jaxarsėraus, vaxkeras

Georai Abul Daku vis tyloje. Beityčio damas
Omaras dar kasta parartoj savo klausimus.
Tuo tarpu išminčius pasilenkė, grėbi nemazą
kietos žemės leuštą ir taip smarikiui svidei vėdy-
kelio galvon, kad turbanas akymoxiny rudu krejo
Lemien.

Omaras ibn Gadban, atsipeikijęs iš skaus-
mo, galvo truxėiais nurari pas kadi (teisija).
Kadi buvo zmogus teisingas ir nepaperzomas, jis
lygė pasiausti derovis Abul Daku.

Omaras aikiš damas iš skausmo išdeiste savo
skurdą. Paburgis jaim savo kalbą Abul Daku,
gudriai išpeodamas, paglostė savo žėlę barzdą,
ir tare teisijei: „Duro sėsilis Atstove, ar su-
vis nemorijau sumuši ir sėesti garbingeji Oma-
ra, ibn Gadbanas. Tirtai delai parartoto klau-

sino ir norėdama toliau pasielkti omanas su savo mokymais ar būvus priverstas atsargyti s jō tris klausimus."

- Kaip nustebę paklausė teisėjas, - tokui smūgui s galvą! - Kaip, tēsi kalbė išminticus; Omaras skundžiasi, kad nauclā galvą. Ar Jamsta, teisėjam matai tą skausmą? Nei aš, nei kas nors kitas to nematome. Ką nematau s lōz nira reikalū npi tikėti. Toliau, kodėl mane skundžiai, kaltina? Ką aš darau, tō esu priverstas daryti ir niekas neturi teisės uī tai mane kaltinti. Galop, jux mus visus Alachas padarė i žemis. Aš mūsdiau Omaro galvon žemis gabalā, nesuprantu, kaip žemi gali padaryti skausmo (s gelti)? - paaiškindamas atsarg s trečiaj s klausimā uībargi savo kalba oler višas.

"Omarē ibn Gadban! - kreipėsi teisėjas s jūnūkaitē, - Jamsta turi sumokėti 50 čekingų (auksinis) pabavolos. Jamsta gi, gudrusis tėvė Abul Daku, gali nekūno nreliūtolomas išeiti ir tegul Jamstos banda pasidaro dar žilėnė ir didisnė ...

It esperanty kalbos patėvė A. Goramius.

M. V.

Is Atostogy dienyno.

būzēlīs m.

20 d. Urbaigiam antrovis moxlo metus, ne pu-
gerai, bet it neblogiausis - tuk, manau, dirbou,
kuk u galis leido. Siandien jaičianai atsipal-
laidavys rus viņ moxlo vadovelis. Atsisei-
kines su savo vienmuciais draugais skubestotin.
It itai uz valandelis, zaišo greitimui traucē-
nys neša mane namelis link. Toli, toli uz
manys pauzēta praislusi sostini. Dar kartas
pabucēvys jō savo muntys, atsiseikiniu net
trojētai mēnesis, nebežadedamas joniū būdu
jō anksčiau aplankyti, nes jaičianosi it taur jai
nusi bodys metis begyj, itisus astuonuis mēnesis
jō seng krētinis beminēdēdamas. Tāt lūc soci-
ka mano krangiōji! o astuo tauru mezonu,
to galēino - traucēnīs nešamas it krētis unvēcis
genomas. Ititiero, kaip dideli gra taro galia,
o rimogau! Juk taro protas pagamino tuos pato-
gumus, tu atradai keluis zovigzēdānu - auzas per mē-
tu suskaitēi smilcis grūdēliūs zernis gilum at-
tu ismatovai tamsiņ jūns beduznes. Garbi-
teu, o rimogau! Tu, ne kas kitas, parabojai
pukūng - ugmāxi, tu eini jai su pauksēiān

lenktynis, ir agnis ir vanduo ir vėjas ir viskas tau
 tar nauja. Tāt dar keista - Garbi tau, o
 žmogau! nes tavo rankose tūno visos gamtos
 reguliatorius...

Taip išdidžiai bemastydamas, ilgai
 dar žūrijau kaktas prie lango atvėngos pri-
 paudęs, bet jai nūro negalėjau bepausty-
 ti - nes jai buvo visai tamsu, tai nusprendžiau
 geriau semtis naujis įeigų, naujiena laukiantim
 dar manęs išpūdiriam - atsigulėčiau ant suolo ir mi-
 nijau. Ir tū pluoštas saulutei spinduliuoj,
 pažadino mane, beisėnabeis per uoluitus lau-
 go garbanas.

25 d. Šermadainis. Gražus, purvis vasaros
 rytas. Ten toli, toli girdėti bažnyčios varpų gau-
 dinas, kom tūi paslaugingas, švelnus, sukliū-
 sėloje nepaprastus juismus. Keluosi, mūbu ten,
 kur jū vylioją... Po pietus išvažiuoji iš savo pa-
 livarų. Jutovka, veiknamis, kalbomis, da-
 lėjami naujienomis, kartais šis tas nusivun-
 dėjame visi kitam, ir vėl lūnisonai kalbami.
 Galop namie, vii. apspits veikina, vėnon balsan
 garbina tau, kaip labai atsimainiusi - teisiuosi-
 si, gmuosi turijoje įtavių rūponis, nemalonumų...

stixi. Taciau, toli graiu, nedaug ka tesarau. Jau
geriau mityti, negu isdeityti uiką, kas tūta,
nes tuomi praeities nepalengvinsi...

diepus m. 3 d.

Ušsui pas tetules, netoliesia Rubikis ex'ras. Pui-
kio reginiai, žmogus patenks ei, rodos, s' kokią
u'burta, išvagyta portu jūti! Jit salų salas, pra-
lenkdamas vieną kitą savo gražumui, dabarisi po
vėg vėg. Čia, žūvė, krip suvėru nukeltas rėba
elagnas geltonu smilia, otentoliau, vos u'ka-
lato žmogumi jūda tamsi bedagni-geluma, ku-
rui, rodos, niškas niškad nūia pasiėkęs it nepa-
renis. Jux arā, va tui u'kelis s'ingonās, pasak le-
gendos, nukendusi gėžai bei nysia, kurio bon-
tai pasirodo tui ocina syk s' motus, būtent šū.
Jonas marty, o šiciip jau da'nei perleisai spa-
nuotasai jautis, meroai los vėtos. Netikim nu-
gūstai legendai, taciāiu kuris sutirti nors
tam laikui see žmonių pasakojimu, nei jis si-
loje šū s'itūsimis jaisman stipraui prižiū, u'
bet kokią tūg. Kaciūji, plauki žmogus,
paskendęs nesuprantamų minčių surūg, kurio,
šūdo smaragdus, skrija pavū šūm deimantim

zēro bangy it ten naz' kur toli, toli nartu
 su zēro karaliumi-naru, paneris it nebe-
 grizta, nebe pasirodo jau nēkad. O saulētē,
 kaipgi graziis savo spinduliais apjiosdama
 zēro krūtims zaidžia jō bangose; palis sa-
 to auksu spinduliais mūsus laivels, it vil lyg ko
 pabugusi, lenia tolyn vandens lyguma, kur
 nēkas jos užmanymus ne-vaizy, neparys. It
 taip, rodo, žmogus plauktumei, plauktumei
 amžinatosi link!.. Taciau, deja, neži griz-
 ti, nes jau vakaras. Isides i savo rezinēls,
 dundū savo gyvenamosis rezidencijos link, kur
 nebe svajonis, bet realus gyvenimas žūri pro
 tavo kamburiis plysius. Griztu. 12-ta nau-
 ties, visa savo esybe patenkintas. Arjo merkia-
 si, skubū gulti, kad sapnus pagautas, vil
 atsidurēiau ten, kur prieš valandēls esu buvęs..

7d. Perskaiciau Baurimo, to magistro
 pasaulinio posto, biografines metmenis.
 It tūiro, originalios gi būta žmogūkos esybi..
 Visa jō filosofija, visa jō poezijos esmē pagrū-
 ta vien individualizmu ir „pasaulio skaus-
 mu“. Kiek geismis, kiek noris, kiek nesvyrdo-
 mu troškinys tamē armeny buvo susikūpę,

rodosi, skaitai ir stebėsi, kaip toks moliūgas, toks višžmogis, nepartvėri gyvenimo, nepakėiči-
 ti senų idealų - autoritetų, naujais. Deja!
 matyt įgimto gyvenimo galia yra stipres-
 ni už didžiulesis genijus protus, nei prieš jė
 stiprausi ir plėčiausi laisvės obstrukcijai sutir-
 Tais ir šio anglo-galiūno norai, įgyvendinti tų i-
 dijų praktikoje, griežto. Matyt, toji automa-
 tizmo idėja, apie kurią visa savo amžių
 svajojo mirties genijus, labai ironingai
 gyvenimo paspirinama, matyt tas principas
 " prieš mirtį nemusienkti" yra gryniasia
 utopija, kuria veltui sau tik galva kvartsi-
 no. - Buro ir bus priguomys, buras ir bus id-
 neoni ir galvigenis, buras ir bus skriaudėjas
 ir nuskaustieji, tam priešui vėini su ritais g-
 venimo pančius suristi...

28d. Miega žemi, miega vixas aplinkui
 tel ai dar tebesėdėiu prie migrančios žvans
 apie miegą pamarius, net šurpas nurieda
 per mano virg as". Aplinkui kas kaip pas-
 kaptinga gera. Pro atdara lengva dvelti
 ryty sijelis, šilta, ramė, skauti neanti, us'bi-
 ty paslopėiu pilna, ir tas vixas ramina

mano nuveirgintą sielą. Tėtikro, kaip solumus ir neišanalizuojamas gra žmogaus gyvenimams su jo sąvokomis sąryšimis. Kartais taip giliai savo mintyse pasineri, sąjūgus jaunystės klausimus rėdama, o kartais vil itik kūdikių, nusikvatoję iš tų saldžių, linksmus sąjūgus gėlyno, kuri nekarta bandė šalna pakasti, trumpiau tarus-realus gyvenimas... Bet štai kažkas suburdo..

Pakeliu galva, o ten erdovis gilybėje stumdos grausmo balsai stumdami debesiliai, rodo, kur tai į paslaptimis uostus skubidami, nori kiti kiti aplenkti, nuslopinti - matyt bus lietuvio, ir nestebėtina, juk nau šv Onos, anot žmonių, ir vėnos senutis. "Tive musis" daug daugiau išprasęs lietuvis, negu prieš šv Jona, pilnos būryčios žmonių maldos ir gėsmės... Lūrinija savo laisvus oraklyga, kurių, net releta, suskubau gauti, šio mėnesio laisvatarpy, nuo savo jaunatvės draugus. Kiek ten gilūs minčiai, kiek poezijos, o podraug ir skaudrėcoi realybės su juokiu supintos. Viskas galvoje pinasi, viskas draukosi, visi praicitis atminimai grįžta mano mintyse

ir susiliję, ir kaip kokią chaotinę vėnetų.
 Matyt pavargęs esu, lai būnie gana vedė-
 ti ir juos tvarkyti. Greit vėnas jauismas po
 xito emi smūsti, ir nepajutau, kaip sapnų
 karalijoj atsidūriau...

rugėjis ra 7 d. Sveikiau brangus! kaip
 greit prauzi tas atostogų laikotarpis, rudes
 tik va vėnas spaudžia rankas savo pačių
 termiams, draugams, naminiams susitikęs,
 o jau kai žiandien, vil rai spūsti atostogų
 kinant, žinoma, ir daugitomis žmonių dvas
 ilgesiu ir nykumu. Koks tai nepaprastai
 nerimas susipynęs su kaip kokius paslapti
 gi dėdugonu varste mano siūdi. Ryt du
 du Kauno link, vil tie patys mūrui, tie
 patys takai, tie patys draugai, moxyto
 molai ir gal vėnas tas patis ir taip pat...
 tik jau an kaip kaip persi maines, pasikei-
 to, žūrių pebe pažinis, kiek bus kalbu, sta
 bijimai, gardaus juoko net su kairiu, iki
 galutinai neištūtingis vėo žinių baga'o,
 nusiūkinysis vil bendran, kas dieni nian
 darban - moxslu vadinanoman. Tiek to,
 tik sau vėnas mylymas kraste ir grintoji

pastoga!.. Rūdu ten, kur lūnimas pūva-
dino, kur laimusi taip tylai, širdis
prišaukimo... 59a

Ispraėitės atsimėnimas.

Dura tai lėpos mėnėsis pūvakarjė. Sau-
li per dieną taip karštai kėpinusi, rengini
atšėvėntė su mūšy šėlele ir kėlėntė kur-
tan toli us jūrių-marių. Ji pasakusė
lyg nusigandusi rė, slėnka us žėmėni ir
žėmėni; atrodė taip lūdna, kaip rėkėni
besirėngiųs štolimė, rėliėnė. Šėltas pėtė
vėjelėis pėmėsi dvelkė, jėstėni medžių la-
pus, rėkėni rė tai pūslapėnė, ramėus.
Malomė bėty rėlausytė jė rėkėni dūnė ir
naktė, jė tui galėtu mėi suprastė. Gal
jė lūnėmas dainėles dainėujė ir medžių
lapai, žėdėniųs gėlėis lūnguodamos jėm
pėrtariė. O gal taip pat su žėmėnėmė
draugė verėi, dėjėjė... nėn jė rėpė-
riai rėrėlėmė atgėrėntė, rėnuobus vėdė-
nusluostytė ir pėnėkėntė tai kas rė-
gė žėmėnėjė...

Is toxių ramėi, mairėnėi ir tyliėi

valandą ar buvan vėnas, labai ussi-
mystės, o gal kiek ir liūdėjau...

Vias pasaulis atrodo vien tik apgaurėn-
gu vylojimus rinkinys. Taip jo grazy-
bis ir didaugumo maišėsi daug asarų,
gailėsiu aidy...

Praėjus keltai minučių, stovėjau pa-
nylinio jo asmens kape, kuris pačioje jo
mystėje, tik praėjus, persikijė su šiuo
pasauliu. Kelia vėme kartu šėime gyven-
me, daug išdėjome, svajojame, bet mirtis
serelis persikė musu... Praežioj ke-
lė nes buvo - o jau ilgis amžinai... Prae-
kape stovi kryžius, lyg angelas sargas ir
skleidę sparnus, ir liudija, kad oia il-
ta širdis, kuri nekartą glaudė kančios
veiksą prie krūtinių ir ji bučiavo...

Praėjusios baltos gėlis priminė m-
kalta, jo gyvenimą, skaitylę, gerus d-
bus. Primena taip pat trumpumą jo
gaus diena šioje žemėje - oia augi, žy-
onepoilgo ateina šalna ir galva lūnist
žemyn...

Saulė dar kartą sužibėjo ir pasiro-

toli toli esančio milyno miško... Darpau sugau-
di „Angelus Dico“. Paskalbijo malchos, už gyvus ir
mirusius, žingniavom namų linkui. Vėjolis ruti-
to... Tyku, ramu... Mirtis bega paskui mirtis...
Lyg to tai liūdėjau, gailejau...

Pagaliam prisiminti Kristaus gyveni-
mou šioje žemėje, jo mokslus, ypatingai tos mado-
rūs žodžiai: „Ego sum vita“... Pasidarie maipsa-
komai lengva, malonu... Neviskas čia baigia
si ant žemės... Ties „Ego sum vita“ sakyta sorko, kord
yra tik gyverimo procolica... Ten pramatyti
tai, ko dabar siela teip ilgis, nerimsta... Ten
beu nustuotyta kiekvienai asarai ir dejevimui
elougiam rebebus.. Laimingas tas, kuris toki
sufuata, kuris iesko to gyverimo, kuris yra be-
galo be kreito...

Nejoilgo busiu kurigous... Ji mintis
is naujo malonumu pripileli mano siela, kord
ei del Jezuou poivesiu vises gyverimo; visus van-
gas, kertijimus, deivingsmus ir ruliudimus...
Kiek tai valandis praleisiu pasikalbijime su
Jezumi! Kiek galėsiu žmonijai patarnauti!..
Kois ji troksta isgiusti šventy, sielę gacivimau-

šis šotēns... Korp šononā pūmēlsta tē „bo-
roim milētēm Christi,” kuris tikrai kōmionja
ir gūca jūz ruo cūmāno pūisē...

Cica vil pūimūni Kristocis šotēni:
„cū m jūmīs iši pūmēlīs pūbūigā”. Kūijs tūi
mūdōmū tūcēti Kristēz sūvo tēpē, kuris pūcētis kūt
oienij sūmūij vālcūndēje. Jis vīcūntēlīs mūvūz
vācūrbīs šotēnīs ir mūmū vācūbās mēbūs mūkū,
jēi tik kīkūcūnēz kōrtā kēcīpūmā; Jē. Jis vīcī
Jūmīkī vācūgāi būs vālcūlīs, mūdōmūz, nīs jūos Kūis-
tūs pūcētīs mūti...

Šononā šotēnīs vācū vācūrbīs, cū cūcū lūi-
mūngas, iškūntas ir tūkūstūcūnēz tē, kēvīcū pūskūn-
dē šis šononā vācūmūnē...

Jom tērnā. Šononāgūjō ant dōngūmūstā
gūcīs šotēnīdēnī. Vīcūnē tūkū, vācūnē. Šononā pū
dīcūnēz dōcūbīs ištīs vālcūlīcūnēz sōpūmūcā. Ir cū mū-
šūngūmūcūmū; sūvo kūmūbūcūlīs pūcūlīs ištēkōtē...
Solva nos, Domine, vigilantes, custodite, dormi-
entes, ut vigilemus cum Christo, et requiescamus
in pace...

A. E.

H. Anis.

Spie korters.

Siandienca kortornis kōsimas jom tuis
 prauspleitings, kōst bereik kikkiermas vaitkas
 jom moka bōti „vōsimas“, „buteliuko“, „diermas“
 u. t. l. Ketos dca namoka gūci sōdico istanti,
 olca vebelētimoja, o jom kortas pēiēstas ir bō-
 ti meginca. Pēimēns u pūsberricai laberi dca
 nui tui mōsōvōmas kortu kōkōls, kōvōms, ē-
 nomca, sōmigo lyg kōkōls veta brangūms.

Spie suomōmōms nca kō ni kōlbiti. Kortas yca
 imigōmōms visōkio vōvōmōms, visōkio slūgōmōms
 šmōmōms. kōsica vōvōmōms, kōsica mōtōms, kōsica vōvōmōms,
 kōsica mōmōms, kōsica bētōvōmōms, kōsica pōmōms, u. ma-
 nomca, mōsōvōmōms pōmōms, kōst kikkiermas šmō-
 gōms sōmō gōvōmōms yca kortornis bōs. Šmōms
 bereik kortas vōvōmōms, bēt vōvōms šmōms jūfōms vōvōmōms,
 vōvōms pōmōmōms vōvōms vōvōmōms jōms vōvōms, in-
 dividōms u vōvōmōms gōvōmōms. Šmōms vōvōms,
 kōst kortas yca, u kōst jōmōms gōvōmōms pōmōms,

o daugiācām mīkta. Tāigi, šiem reāliem pami-
rīšanai praktiski šķaidītojamus šādā tādā šādu iekā-
tu istorijas ir pasvārstīti jūsu atnāšotnājamā nau-
das bei šādu psihologija, ētikas hegijma ir ekonomi-
jas šādu šādu.

I. Korta istorija.

Bendri lošmas atnāšotnā labai senai.
Kortā mīkta mīkta, bet lošmas esot tāp
senas, kāp sena šādu. Ar istādu šādu
grā šādu šādu, nes senā mīkta istori-
māse dokumentāse apī lošmas visai mīkta
nemimā. Pirmā šādu apī lošmas grā
Pigvedis kņgase, kāme apolēcimājamā lo-
šmas kaulis. Lošmas kaulis mīkta
ir Eoangelijs: kāme mīkta šādu
šādu V. Jēzus mīkta mīkta, mīkta kaulis
(Mat. 27, 37). Senā šādu šādu šādu
šādu šādu. Grā lošma kaulis atnā-
da šādu šādu, kāme šādu šādu šādu
šādu. Mīkta ir šādu šādu atnāšotnā lošmas

¹ Mākslīnīkai mīkta, kāme šādu šādu grā šādu 3000-5000
mīkta šādu.

lentelėmis, ant kurių būdavo išpausytie viso-
kie reginimai bei figūros. Turi turbut, buvo kor-
ty protiviciai. Puncasien paviekskerotomis ten-
telėmis kasimiai pusiplotina beveik visuo-
se Rytų kraštuose. Iš Europos šį kasimą, tik-
riausia, atnešė iš Rytų savaraimiai š-tame
simptomųje. Niekas darėkoms, kad tos keistos
buvo visai kitokia, nekūnų mumsiskis ir, tikrai
evolucijos kelius priėjo prie dabartinis išvaidos.

Kiti keltų kilmę kitais išvaidais.
Tako, buk kortas esančios negalvotos nepilnai-
pročini Prancūzijos karaliui Karoliui vi-
žaiši. Gerbutina proto paimisimais juo gavo 1392
metais, o rivi 1422 m. Todėl tame laikotarpyje
ir buvusios išvaidos kortas.

Bet ši nuomonė yra labai abejotinas
vertis. Nes jau prieš Karolį vi, Lindvikius Šv-
iškilėliai įsakymus dabartiniai kortų vaito-
jima. Anties darėkoms, sunku tikėti, kad spe-
cialiai bepročini skirtas žaislas būtų provaldys
vartoti rimti žmonės ir pratingi, kaip karaliai,
aristokratai, dvariskiai ir k.t. Turi būtų
severų pačiaminimas, lyg severų lyginimas be-
pročini. O juk žinome, kad tuojau po

Karolio VIII mintis, kaitoms losimous buro la
bei migiamas. Jan Karolio VIII laikais isi
vyrcunja pikeitau, kuris vasihiko out iki sis laiky.

Tvirint tevi ornery, veikiu monyti,
kaut kotas buro joni & seniau, & joni seniaus jas
vartodavo. Tiktai, galimous slauktas, kaut Ka
roliaus VIII laikais joms priedavai kitokias is
vairdas, piteitiki tu laiky dvariniu, singalvoje
necius tepo losimys.

Karolius VIII laikais kautas, ypote
karolius, darna, vaktai veikselavo tes laiky
koki now symy esmenis. Tesis, pr., eivry (com)
karolius veiki paiti Karoli VIII, eivry darna-
jo smona & k.t. Kauty atvairdai is tikrujy
buvo pemaistis & veirdugjounis esmenis. Ta
del ja pordilbimous vironis laikais atseidom
kabus brangiou & jom tegodidavou & sigyti tik-
tai turtuoliciu. Pev sakoma, kaut Mediolan-
no kunigaikstis Visconti, na pradilbimou vir-
nos kauty kabaldis, namokejy oluulininku
1500 oukriu.

Franciujy revolucijy metu kauty piasimius
siek tiek pukeiti. Karolius viltouje joni Volterg,

Ruso; Lyfantiņas ir Molieras; daunas vīdēje -
 keturins respublikoniskos dorybas; valētis vīdēje -
 Frigijans kempuaitemis respublikonus. Kariventis
 net isliido tam tēkiz istatymas, kovins beos
 obceudicarna spousolinti kitoriskos kortis. Bet,
 kai valdēia pociemi ir Vaspalēonas, oit kortis
 vėl poudējo figūmenti koncilioni. Ēivus konca-
 lioni lēki pēti ir Vaspalēonas, Ēivus karalioni
 Jozefina, valētis mōvīdas ir Vey ir t. t.

Arīkai bōgant kortis karalioni, daunas
 ir valētai mustojo veiksti otkivins Ēymenins
 asmenis ir igijo abstraktans poudēis.

Es poudējis kortis grītai pēti ir vi-
 sus kōvins. Poudēis ir kītas sēlis igaiēlōis
 siokis tōkis otkivins, is ko poudēis otkivins
 poudēis ir vīsi. Vīnas ir jōis sēnis ir
 vo, kītas otkivins kōi-kur tebeveitōjams. Poudēis
 sēnis ir vīsi, tōis vōdēis, poudēis
 sēnis kortis.

Kortis utiradēis klauvins galimā
 poudēis otkivins Duchesne mōvīdas. Ēis sēnis,
 kōd kortis Ēuropoje isplektina grītai 15 sēnis.

Pis sēnis mōvīdas galimā tēk poudēis,

kaud gruškai gulijs jaus tik lesbiana praplatinti,
 o rei naujas jausi, nu jaus prius 15 simt. Europoje
 korta buvo miltankomai praplatinusi. Tui ma-
 tyt is to, kaud jaus 13 simt. veikio net abruclian-
 cius, istaitymus teisti. Pavyzdiniai, 1940 m. Vorkas
 Loris synaclus neclauclia kortomis lasti abruclian-
 koms, 1954 m. Surodikas Sr. teicliau pavorius istaity-
 mig, risanti visus simonus.

Kortas Lietuvoje. Lietuvoje korta otyje is
 Lenkija. Tui vado jaitys korty pavorclianimai. Koi-
 miciai, baveik visoji Lietuvoje, vortyja sirus vordas
 eivori, elvorkai, gyliai, vynai. Tui yra ne pran-
 voriški vordou, bet lenkiski ozervier, elvorka,
 Lantozel, vims. Lenkija gi kortas gavo is Tokiet-
 jos. Tui maityti tuis bet is pavorclianimys. Vov-
 tuelai vordianimi „Lantozel“ (gylis). Tui tarpai gy-
 liciai yra vien tik vokiškai kortas. Pavorclianimai
 jais vortyje yra teicliau, kryciai, komicai tuis post
 clouicai vordina is vokiško gyliais.

Lenkijoje, kais maityti is krorikus x serny
 pavorius ankirimy, kortas pavorclian tiktoi 16 simt.
 pavorclianioje. Tuiigi ir i Lietuvoje jos otkeliavo neclian-
 cion 16 simt. Lietuvoje, kais x visus, clouicianis

vartojamos praneiškos kortos; nors kartais ten-
ka matyti ir vokiškas. Vokietiai tiesiog pat prade-
clomca vartoti praneiški. ~~1722~~ 1723 metais gres iš-
leistas naujas lietuviškos kortos. Tais gres tas pa-
čios praneiškos, tik tai nupieštas lietuviškos sty-
liumi.

(Bns. eluigiam.)

Mūsų gyvenimas.

Šiais metais, kaip ir kiekvienais, sugrįžti
mūsų gerbingojo Rektoriaus vadekliai, sumat-
ta taudiebris vakevėlis. Šis vakevėlis įvyko 20 įpate
ir kaip pas mus papročiai esti turėj. abi klasi: ofici-
alų ir neoficialų.

Pirmiausia tinka pabrūškinti apie oficialų
vakevėlio klasi

Jo Ekscelencijos ir kitų gerbingų viešų abų
vakevėly vakevėlis atidaryta „Pavėikiniumi“ pa-
reivėta mūsų gerai žinoma volėnis elarbnotoji. Nė-
šito, jo greičiaus vilims buvo praidrai pūterikintai

prof. J. Baccio, melodija, keri hummorirgani sun-
 dactylorum et vel iusculum; estokum Solium bar-
 gannis plamki et gicloris kurtinij. Choroi mutilis,
 sermoje periroeli jannas joutas elektormortuus,
 kosis diiskin bediu jupralingoi peroleklemawo Mai-
 ronis vils „Lietuwa“. Paskui choros sutentimoi
 peroleklemawo elvi lieurelius clarius to partis prof. Baccio
 komponotus. Solium choroi isritis peroleklemawo
 Maironis vils „Miskow et Lietuwa“ Elektormortuus
 vili emegija et perisimimo. Polo, M-gai V. u. B. ly-
 dint akkompromentus, elciurovo prof. J. Nampalis
 pluta „Terynis mieli rumeri“. Perisimijunt reiskai
 siohru tsikin tsukromy, oleli stokos sutentimimo, jenu
 tosi beldam tsap sures, jenu tosi sentiky sui akkom-
 promentus. To vils solo „Kovel en mislaitele“ koud.
 slains kamp. A. Kercanunta. Reikin puskylt, kovel
 solistus sevo jenu serui peribto bado reingailjo et
 vektoris vici poryks gaura svelnru rimaimai. Soli-
 tum gal gulerma bely priekisti repulacuz vintus
 kuskymovis sermoje, sutent. Klaskyolamovis et jonus
 su stentim perisimimo. Solium peroleklemawo
 Maironis vils „Vilnius“ et siki to partis solist „Ker-
 vika slaina“. Serant programus, Solium elektormo-
 ro Maironis vils „Trekis jila“ lig sival elvi jenu

negirdėtu būdu: deklamatorių lytelio prispaus akom-
promentas. Tiesa, darbo ir laiko šiam obeliskui pa-
žosta nemaža, bet vėlavos neclauvi tiek, kiek is to buvo
tikėtasi. Kilniais poeto eilais, pušėtinai sakomais, gadi-
no neimtas vėlavos tempo bei rėveloijos lydimas ir
dauz reviner pritaikinta pusemė akompromentas.
Tokiems ir pėnuošiams nauju žams cėlėty reikėtu obel-
giam atšengiam! Iš šiuo visų įvairumų, sugėrė
scenon choros, kuris pordairuaro dau pušėtinu it-
gumo dvi liuvelis elcėmės ir vėlavėtis oficerolici-
bum boigiamas studentų himnų „Gėmėlėmūs“
prof. Bronio pritaikinta rėveloija.

Šis tos tenka prakalbėti ir upėi rėveloijos
elcė. Pirmaje elcėlyje čia suvėldinta. Vėlavėmūs
kornelija „Vėlavėmūs- vis ko kėsti“. Vėlavėmūs
pėlavko rėveloija ir pėlav elcėlykus pritaikomūs om-
sų scenai. Upėtė geru pėlavko Lėibu (A) ir Kėrio
(A) rėlis, kiek silpniomūs žungio rėlis. Šis pėlavkėmūs
mėlavkėmūs gėlavėmūs šėlavėmūs ir elcėmūs būvo šiek tiek
silpniomūs. Artistų gėlavėmūs geru.

Antraje vėlavėmūs pėlavkėmūs „Rėlavkėmūs“.
Šis elcėlykėlis būvo geru įlavėmūs ir elcėmūs elcėmūs
sėlavėmūs jėlavė. Šiek, mēlavė išlavėmūs „Rėlavkė-
mūs“ pėlavkėmūs vėlavėmūs vėlavėmūs pėlavkėmūs par „cėlavėmūs“.

eh-go monologo S. tai nesant ko geresnio visai
 jo mairikijs dēti vakerēlio programā. Tīna, daug
 pēvickubnotā kostūmāi pāclāygti, o noudele is-
 ijo menka, kostūmas bevo negraūis. /O gal slykētus?
 Red.) Antīca, pats turinys mēnkas ir skystas.
 (kompelocija Red.). Abēlrai is ty dvejy mono-
 logu, nov dēubo iclēta dēung, bet noudele maia.
 To berickalingo dēubo (iclēta dēung, bet.) ir kity
 netikšurny būt isvengta, jē vakerēlio vengējai
 ar elekāras sarv leiku būta susipēciny sē
 vakerēlio programma ar citskyz kerkalins nuos
 kociēny.

R. ir S.

Redakcijs otsakri.

H. Gociāsimi. Staicijūmelins garom. Aōim.

Bāsienciam siclej daktāim. „Arāncis termometrus”
 tilsu sekānciam nurnery. Kārciāim dēungiam.

M. Jūny rāciny garom. Tilsu. Aōim.

H. Oig-iii. Del vietos stākos Jūny rāciny s dē nurnery netilga
 Tōm kity berickalocānciē. Redakcijs pēvickreāti
 dēlojēvīt sūygti mēckicegoz kitāim „T. Sp. nurnery.

Redakcijs oclāscas #23 aritā mēnāim.

P048514

